

С њ ч о

Ясна нощъ. Луната свѣти. Малката Елка лежи въ люлката си съ отворени оченца. Отъ кога се мѣчи тя да заспи и все не може! Прѣзъ отворения прозорецъ тихо лѣха напоениятъ съ миризми отъ хиляди цвѣта нощенъ въздухъ.

Елка не може да заспи.

Майка ѝ леко я люлѣе и пѣе:

Дойди Сѣнчо отъ горица,
Хвани Елка за рѣчица,
Заведи я въвъ горица —
И на меката трѣвица
Люлка цвѣтна направи,
Тамъ да нанка до зори...

Елка слуша пѣсенъта. Едно оченце затвори, друго отвори и не може да заспи.

Малката Калинка-Малинка бѣ кацнала на една роза въ Елkinата градина. Тя чу пѣсенъта на майка ѝ и рече:

— Моята приятелка не може да спи. Дойде врѣме да ѝ покажа, че я обичамъ.

Калинка-Малинка се вдигна високо и отлетѣ далече задъ полето, въ малката горичка. Тамъ, по клонитѣ, имаше много гнѣзда, въ които сладко спѣха всѣкакви птички.

Калинка-Малинка отиде при стария джбъ.

На едно широко джбово листо седѣше Сѣнчо и се люлѣеше. Той бѣше много веселъ.